

Introductie (2019)

Van mijn tijd in Parijs (jan. – jul. 2006) heb ik het meest genoten van mijn tijd onder de grond. Natuurlijk ook van warmgebakken pain au chocolat en creme brûlée, van Michel Kagan, Marc Breitman, Oscar Niemeyer, de Marais met zijn Musée Picasso en het heerlijk muzische, Franse gelummel en gelul.

Métro Mémoires (2006)

* Bij het uitstappen kan ik ruiken of zij er zijn. Door de intensiteit van de geur weet ik altijd juist in te schatten of zij alleen zijn, of zij met twee zijn of met drie. Een onbeschrijfelijke geur en daardoor zo herkenbaar. Een geur, veroorzaakt door lichamelijke uitscheiding en menselijke afscheiding. Een geur van overgave.

* Een Afrikaan kijkt mij aan. Hij schuift zijn voet tegen de mijne. Ik voel mijn wangen rood aanlopen. Geluk of ongemak? Het is mij in ieder geval te warm, maar de coupé is vol en ik kan geen kant op. Bij het eerstvolgende station pers ik mij eruit. Ik ben helaas nog maar halverwege.

* Een jongen, jonger dan ik, zit tegenover mij. Dreadlocks steken vrolijk onder zijn muts vandaan. Tegen de regels in, doet hij geen moeite om zijn blik te verbergen. Of speelt hij een ander spel? Bij mijn halte sta ik twijfelend op. 'Je vous aime...', zegt hij dan. 'Merci!', antwoord ik zelfverzekerd. Het is het enige Franse woord dat mij op dat moment te binnen schiet.

* Op de weg terug gaat een vrouw naast mij zitten. In haar armen heeft zij een grote bos bloemen. Ze drukt haar neus tussen de blaadjes en verdwijnt in herinnering. Ik geloof dat zij gelukkig is, in ieder geval voor even, en ik glimlach. Maar, nooit zal ik weten waar zij aan denkt bij de geur van gerbera's. Nooit zal ik weten wie zij is.